

เทศบัญญัติ

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พุทธศักราช ๒๕๕๔

เทศบาลตำบลป่าซาง

อำเภอป่าซาง

จังหวัดลำพูน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลตำบลป่าซาง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติเทศบาลตำบลป่าซาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔

เหตุผล

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ เพื่อประโยชน์ในการรักษา
สภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง และป้องกัน
อันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ตลอดจนกำหนดมาตรการควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ ซึ่ง
การดำเนินการดังกล่าว มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ
มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๔๖
ประกอบกับมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้ตราเป็นเทศบัญญัติ จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลป่าซาง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔

โดยที่เป็นการสมควรตราเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เทศบาลตำบลป่าซางโดยได้มติเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลป่าซางและนายอำเภอป่าซาง จึงตราเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลป่าซาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง ทันทีเมื่อได้ประกาศโดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลป่าซาง

ข้อ ๓ นับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ให้ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบลป่าซาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๓

บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบและคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองการดูแลเอาใจใส่บำรุงคลอจนให้อาหารเป็นอาจิม เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์หรือการเลี้ยงสัตว์ในลักษณะปล่อยสัตว์ให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือที่เลี้ยงสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลป่าซาง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และเทศบัญญัตินี้

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลป่าซางเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ดังนี้

(๑) ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลป่าซางทั้งหมด ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทเหล่านี้โดยเด็ดขาด

- ๑.๑) งูพิษและงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
- ๑.๒) ปลาปิรันยา
- ๑.๓) คางคกไฟ
- ๑.๔) สัตว์ร้ายต่างๆ
- ๑.๕) สัตว์มีพิษร้ายต่างๆ
- ๑.๖) สัตว์ที่ห้ามเลี้ยง หรือห้ามมีไว้ครอบครองตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) ในเขตพื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทเหล่านี้โดยเด็ดขาด

- ๒.๑) ช้าง
- ๒.๒) ม้า
- ๒.๓) โค
- ๒.๔) กระบือ
- ๒.๕) สุกร
- ๒.๖) แพะ
- ๒.๗) แกะ

(๓) ในเขตพื้นที่ตาม (๒) ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทเหล่านี้เกินจำนวนที่กำหนดไว้ดังนี้

- ๓.๑) สุนัข ไม่เกิน ๒ ตัวต่อบ้าน
- ๓.๒) แมว ไม่เกิน ๕ ตัวต่อบ้าน
- ๓.๓) ห่าน เป็ด ไก่ หรือนก จำนวนรวมกันไม่เกิน ๑๐ ตัวต่อบ้าน

(๔) ในเขตพื้นที่อื่นนอกเขตพื้นที่ตาม (๒) ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทเหล่านี้เกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ดังนี้

๔.๑) สุนัข ไม่เกิน ๕ ตัวต่อบ้าน

๔.๒) แมว ไม่เกิน ๑๐ ตัวต่อบ้าน

ข้อ ๖ การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทที่ไม่ต้องห้ามหรือจำกัดจำนวนตามที่ระบุไว้ในข้อ ๕ สามารถกระทำได้ แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้นออกนอกที่เลี้ยงสัตว์และต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัดดังนี้

(๑) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควร

(๒) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงพาหะนำโรคหรือมีการสะสมของเชื้อโรค

(๔) การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามเทศบัญญัตินี้หรือตามคำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยเคร่งครัด

ข้อ ๗ การเลี้ยงสัตว์ ต้องปฏิบัติตามภายใต้มาตรการต่อไปนี้

(๑) สถานที่ตั้ง

๑.๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง

๑.๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างจากที่ดินสาธารณะทางน้ำสาธารณะ ที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตรทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

(๒) อาคารและส่วนประกอบ

๒.๑) อาคาร ต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคง แข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้นๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

๒.๒) พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีต และมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้ น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

๒.๓) หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๒.๔) คอก ต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

๒.๕) ทางระบายอากาศ ต้องจัดให้มีช่องระบายอากาศ ให้มีอากาศถ่ายเทอย่างเพียงพอ

(๓) การสุขาภิบาลทั่วไป

๓.๑) การระบายน้ำ

๓.๑.๑) รางระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

๓.๑.๒) น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดน้ำทิ้งก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะ หรือที่สาธารณะ

๓.๒) การกำจัดมูลสัตว์

๓.๒.๑) ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

๓.๒.๒) ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

๓.๓) การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๓.๓.๑) ถ้ามีการสูบบุหรี่ไฟโล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๓.๓.๒) ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๓.๓.๓) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคารต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวกระจายออกไปนอกสถานที่

๓.๓.๔) ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

๓.๔) การรักษาความสะอาด

ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

๓.๕) การกำจัดซากสัตว์

ให้ใช้วิธีเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค และก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

(๔) การปฏิบัติการอื่นๆ

๔.๑) ในกรณีมีเหตุควรสงสัยว่า สัตว์ที่เลี้ยงนั้นเป็นโรค อันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์แยกสัตว์ไว้ต่างหาก และแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือสัตวแพทย์ทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตวแพทย์ พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น

๔.๒) ต้องปฏิบัติตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๔ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๘ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวเป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดยังไม่ มีผู้ใดแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลป่าซาง แต่ถ้า การกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้น ตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลา ดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูแล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามข้อ ๘ และเจ้าของสัตว์ มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามข้อ ๘ เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้ชำระค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดู สัตว์ให้แก่เทศบาลตำบลป่าซางตามจำนวนที่จ่ายจริง และต้องชำระค่าปรับในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ช้าง	เชือกละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท
(๒) ม้า โค กระบือ	ตัวละ ไม่เกิน ๕๐๐ บาท
(๓) สัตว์ชนิดอื่นๆ	ตัวละไม่เกิน ๒๐๐ บาท
แต่รวมค่าปรับไม่เกินห้าพันบาทต่อหนึ่งครั้ง	

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่สัตว์นั้นตาย หรือเจ็บป่วย หรือเป็นโรคติดต่อที่อาจเป็นอันตรายต่อ ประชาชน เมื่อสัตวแพทย์ได้ตรวจสอบและได้ให้ความเห็นเป็นหนังสือแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมี อำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๑๑ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบท กำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๑๒ ให้นายกเทศมนตรีตำบลป่าซาง มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

(ลงชื่อ) สุพจน์ ปันสุรัตน์

(นายกสุพจน์ ปันสุรัตน์)

เห็นชอบ

นายกเทศมนตรีตำบลป่าซาง

(ลงชื่อ) พันธุ์ศักดิ์ สมเปาจิ

(นายพันธุ์ศักดิ์ สมเปาจิ)

ปลัดอำเภอ (จพง.ปล.ชำนาญการ) รักษาการแทน

นายอำเภอป่าซาง

สำเนาถูกต้อง

(นายมานิตย์ ถิ่นฤทัย)

ปลัดเทศบาลตำบลป่าซาง